

Štefánik-Hlinka-Dubček

Raz až Slováci budú politicky naozaj slobodní, bude stáť pri Dunaji (tam kde bývala Mária Terézia, potom český lev, potom Štefánik, atď) súsošie Štefánik-Hlinka-Dubček, osobností predstavujúcich tri dominantné smery v slovenskej politike tohoto storočia: Štefánik za pro-československý smer, Hlinka za "ľudácky", národnársky smer a Dubček za komunistický smer. Pravda, Slováci mali (a bohužiaľ stále majú) aj čechoslovákov, ktorých servilnosť nemá nič spoločné so Štefánikom, aj nacionalistov ktorých kriklúňstvo nemá nič spoločné s Hlinkom a komunistov ktorých zlovôľa nemá nič spoločné s Dubčekom.

Takýto zmysel pre toleranciu a politickú vyspelosť Slovensko bohužiaľ ešte nedosiahlo, čomu sa niet čo diviť. Na tieto tri osobnosti by však malo byť Slovensko hrdé už dnes, lebo týchto troch si vedeli vážiť nielen ich politickí prívrženci, ale i odporcovia, Slováci i Neslováci.

Hoci dnešná politická situácia na Slovensku je taká, že by nad ňou plakali všetci traja, Štefánik, Hlinka i Dubček, možno najviac Hlinka, aj to je pravdou, že z troch smerov, ktorý predstavujú je to iba Hlinkov, ktorý má šancu previesť národ dôstojne z dvadsiateho do dvadsiateho prvého storočia. Lebo do zjednotenej Európy s quasi-komunistickou orientáciou vstúpiť nemožno, s čechoslováckou síce áno, ale za veľmi nedôstojných podmienok. Do Európy možno "vstúpiť" iba s tolerantnou hoci národne sebavedomou, hlinkovskou orientáciou, ktorá už prekonala štádium politickej puberty prejavujúcej sa vo vyplazovaní jazyka na susedov. I zo západu i z juhu.